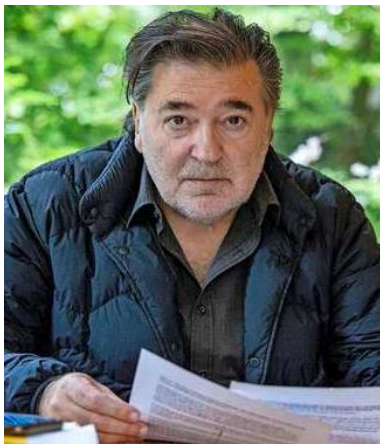

2024 wordt een turbulent jaar

Geplaatst op [28 december 2023](#) door [Joseph Raaijmakers](#)

Een goede vriend stuurde me de column van Leon de Winter in de **Telegraaf** door: [Opstand in Nederland geen toeval: 2024 wordt een turbulent jaar](#). Ik moest het een paar keer lezen, begrijpend lezen. Want wat lezen we hier? Het klinkt rebels, opstandig, dat is zeker. Opruiend? Dat laten we maar aan het OM over ... Of lezen we een gerenommeerde schrijver / columnist die eindelijk het licht heeft gezien? Die eindelijk kritiek uit op onze machthebbers? Die het gevaar van de internationale organisaties en NGO's zoals de VN, WHO en EU ziet? In eerste instantie wordt je blij van deze taal, toch?

Of lees je de selffulfilling prophecy van [een schrijver die eind vorig jaar een roman heeft geschreven over dit onderwerp](#)? Misschien wel een extra reclame voor de verkoop van zijn boek. Een boek dat, in detail, een opstand beschrijft in Nederland. Hij heeft het over een "orgie van geweld en totale anarchie in diverse Europese steden. Met honderden doden en duizenden gewonden als gevolg.". Dat is toch duidelijk ernstiger dan het taalgebruik waar momenteel Gideon van Meijeren voor vervolgd wordt. Je mag je best afvragen of deze schrijver mogelijke vervolging riskeert.

Of is er nog een 3e scenario mogelijk? Zou het een opruiende oproep zijn aan al die ontevreden burgers in Nederland? Rebelle, opstand, geweld en revolutie zijn, volgens [De Protocollen van de Wijzen van Zion](#) uit 1897, de agendapunten van de zionisten.

Elk artikel wat je leest dezer dagen moet worden doorgrond. Elke column verdient verdieping. Elke schrijver heeft een motief. Elke journalist een agenda. Dat is geen complotdenken ... Dat is mijn persoonlijke ervaring.

Blijf kritisch, blijf nadenken en blijf VRIJ.

De Telegraaf

Opstand in Nederland geen toeval: 2024 wordt een turbulent jaar

Door **LEON DE WINTER**

26 december 2023 in *COLUMNS*

Op deze plek schrijf ik al jaren over de afzonderlijke puzzelstukken die op 22 november een eenheid werden. De frustratie over onze elites, die dachten dat zij op grond van hun vooruitstrevende inzichten het recht hadden om de bevolking autoritair te leiden, moest onherroepelijk tot een aardverschuiving leiden.

Onze elites waren het zicht op de kiezer kwijtgeraakt. Zij lieten zich adviseren en informeren door andere elites: die van universiteiten, Non-Governmental Organizations (NGO's) en overheidsinstituties. In die bubbels hadden de elites zichzelf overtuigd van de kwalijke werking van fossiele brandstoffen, van te veel stikstof in de natuur, van cash geld, het eten van vlees, van mobiliteit, van het blijven denken in twee geslachten, van te veel vrijheid van meningsuiting op het internet, van het controleren van landsgrenzen, enzovoorts.

Zij sloten internationale verdragen, droegen nationale autonomie over aan de EU, en leefden in toenemende mate in geïsoleerde circuits waarin andersdenkenden niet bestonden, en als ze wel bestonden werden de andersdenkenden bespot door de vele media die de posities van de elites deelden.

Mensheid op het spel

Een machtig elitair blok ontstond dat nauwelijks meer een beeld had van wat er onder de meerderheid van de bevolking leefde. En dat deed er ook niet toe; de elites moesten handelen zoals zij handelden omdat het klimaat gered moest worden. De toekomst van de mensheid stond op het spel, zo zeiden de modellen. En voor het redden van de mensheid moesten dus de hoogste offers worden gebracht.

Dat de elites zelf zich niet door offers lieten begrenzen en bleven reizen en consumeren, was, vonden zijzelf, noodzaak. Kijk nog eens goed naar Frans Timmermans; het is bizar dat niemand in zijn omgeving hem heeft gezegd dat hij vijftig pond moest afvallen voordat hij kon praten over het terugdringen van een overmatige, vervuilende levenswijze. Recent vlogen honderdduizend mensen naar vijfsterrenhotels in de Golfstaten om in de koelte van duizenden airco's en aan rijke dinertafels de oververhitting van de aarde te bespreken. Het ontging het elitaire blok dat zijn hypocrisie stuitend was. Iedereen die ertoe deed deelde toch de meningen van het blok? Dat was niet zo, maar de illusie heerste overal waar de elites bijeen kwamen. Vervolgens beseften ze te laat dat de revolutionaire opkomst van het internet het beschermende informatiecordon van de bestaande media ondermijnde.

De Telegraaf

Knotsgek

Een flink deel van de bevolking ontdekte dat er op dat internet opinie-anarchie heerste. Online kon je ongehinderd het regeringsvliegtuig volgen dat over de wereld vloog om de elites te laten deelnemen aan conferenties over, bij voorbeeld, het terugdringen van het vliegverkeer. Op dat anarchistische internet knalden de opinies vaak uit de bocht en werden ze samenzweringsmodellen. Maar de meeste 'mainstream' media bleven de heersende 'narratieven' beschermen, hoe knotsgek onwetenschappelijk, net als die samenzweringsmodellen, ze soms ook waren (zoals: het klimaat heeft een knop, dat is CO2, en als je daarvan meer de atmosfeer injaagt dan wordt het warmer, en als je dat weet te verminderen, bescherm je de aarde).

Misschien kwam bij de andersdenkenden de grote omslag door het manipulerende gedrag van de elites tijdens de coronapandemie. Terwijl de elites hijgend beweerden dat vaccinatie en mondkapjes en lockdowns een einde zouden maken aan de ziekte, en vooral: dat de overheid totale controle moest krijgen om de bevolking tegen zichzelf te beschermen, circuleerden online ketterse berichten. De elites waarschuwden voor internetdesinformatie terwijl zij zichzelf schuldig maakten, zo werd snel duidelijk, aan massale desinformatie.

Manipulatie

Bij een groot deel van de bevolking begon steeds luider die ene cruciale vraag te klinken: waarom liegen de elites? De manipulatie rondom corona leek aanvankelijk tot een sterkere positie van de elites te leiden, zoals de verkiezingen van maart 2021 suggereerden, maar dat effect was uiterst tijdelijk; uiteindelijk hadden al die manipulaties een averechts effect.

Al tijden komt een groot deel van de agenda's van de elites niet meer voort uit de dagelijkse en directe problematiek die urgent is voor de bevolking. Ze komen voort uit rapporten en modellen van ambtenaren, NGO's en academica, uit de narratieven van klimaat- en veiligheidsconferenties, uit wat de communis opinio is in de wandelgangen in Brussel en Frankfurt en Davos. Daar ontmoeten de elites gelijkgezinden, en daar krijgen de opvattingen gestalte over het gevaar van te veel internetvrijheid, over de noodzaak van regulering van consumentengedrag door de invoering van digitaal geld, over de dreiging van de bezetting van heel Europa door Rusland, over de uitbreiding van de EU naar zelfs Georgië in de zuidelijke Kaukasus, over een economie waarin 'net zero' de hoogste waarde vertegenwoordigt, en over de naderende klimaat-Apocalyps – dat laatste is het drijvende argument waarmee de elites hun posities legitimeren en consolideren. Al deze opvattingen worden als onwrikbare waarheden gepresenteerd, waarna de meeste media de dissidenten en dwarsliggers het zwijgen opleggen.

De opstand van de meerderheid van de Nederlandse bevolking tegen de hegemonie van de elites op 22.11.2023 is geen incident; elders in de wereld broeit het ook. 2024 wordt een turbulent jaar.

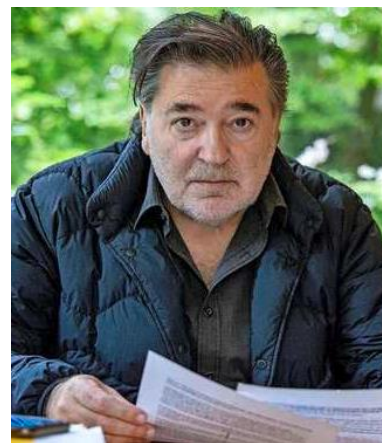
De Telegraaf

Leon de Winter schetst dystopisch toekomstbeeld in nieuwe roman

Door PAOLA VAN DE VELDE

25 okt. 2022 in CULTUUR

De toekomst ziet er niet rooskleurig uit in de nieuwe roman van Leon de Winter. Op 2 augustus 2040 slaat de vlam in de pan in Noord-Brabant. Na de dood van een jonge vrouw bij een opvangcentrum voor asielzoekers komt de bevolking in opstand. „Ik voel me als schrijver soms net een antropoloog of een actuele historicus”, zegt de auteur, tevens columnist van deze krant en fabrikant van koolhydraatarme frites die zijn naam dragen.

De demonstraties, deze Dagen van de Waanzin, die De Winter beschrijft in Het lied van Europa, monden uit in een ruim twee weken durende orgie van geweld en totale anarchie in diverse Europese steden. Met honderden doden en duizenden gewonden als gevolg. De autoriteiten houden journalist Nico Levi verantwoordelijk voor de bloedige chaos. Als blogger zou hij 'haatpraat' en 'desinformatie' verspreid hebben. Terwijl het enige wat Nico Levi zoekt, is de waarheid. En vergelding voor zijn door zinloos geweld omgekomen zoon.

Leon de Winter (68), bekend van bestsellers als Zoeken naar Eileen W., Hoffman's honger en Geronimo, is een echte nieuwsjunkie. Gretig neemt hij dagelijks diverse kranten en tijdschriften tot zich en struint hij het internet af. Politiek, economie, misdaad en cultuur, alles wil hij volgen. „Omdat ik alles wil begrijpen van onze tijd.” In zijn romans mag hij graag persoonlijke tragedies van zijn hoofdpersonen koppelen aan grote maatschappelijke ontwikkelingen. „Ook in Het lied van Europa dat deze week uitkomt, pas ik dat stramien weer toe. Met wraak als de rode draad, een klassiek thema.”

Artikel

Het was een artikel uit de Britse krant The Guardian dat hem op het idee bracht van zijn jongste roman. „Verslaggeefster Elizabeth Day ging daarin terug naar het Tunesische woestijnstadje waar in december 2010 de Arabische Lente was begonnen met de zelfmoord van Mohammed Bouazizi. Een illegale fruitverkoper die zichzelf in de brand stak nadat hij in zijn gezicht was geslagen door een politieagente. Day ontdekte dat er meteen allerlei narratieven rond gingen. De revolutie creëerde zijn eigen mythes. De werkelijkheid deed er niet meer toe.”

Dat verhaal prikkelde De Winters fantasie. „Wow, wat een gegeven dacht ik. Hoe zou een Europese Lente eruit zien? Hoe zou hier die vlam kunnen ontstaan die de boel laat exploderen? Toch, benadrukt hij, is dit boek geen antwoord op de huidige onvrede en onrust in ons land. „De werkelijkheid is naar mijn boek toegekomen. Want toen ik in 2016, aan deze roman begon was er nog geen pandemie, geen stikstof- of klimaatcrisis, geen oorlog in Oekraïne en beschikten we nog over voldoende gas en elektriciteit.”

De Telegraaf

„Of ik daar als schrijver blij mee ben, dat de realiteit naar mijn boek toe kruipt? Nee, want het liefst wil ik een hele saaie samenleving. Eentje waarin niets gebeurt waarvan ik wakker hoef te liggen. Een tijd, zoals ik mij de jaren negentig herinner. Toen de juiste bestuurders op het juiste moment na de val van de Muur aan de macht waren. En wij dachten: wat kan ons nog gebeuren? Tja, daar heb ik mij uiteindelijk danig in vergist. Wij allemaal.”

Dwarse puber

Het werd uiteindelijk Noord-Brabant, waar De Winter het lont in het kruidvat laat steken. De provincie waar zijn wieg stond. „Mijn vader - een Joodse marktkoopman die volgens zeggen een uitbundige verhalenverteller was - stierf toen ik elf jaar was. Daarna werd ik een dwarse puber, die een paar jaar niet wilde deugen. Pas in Waalwijk in een klas vol 'kneuzen', kinderen die van andere scholen weggestuurd waren, ben ik getemd door de beste docenten die weigerden ons op te geven.”

„Die mooie streek van mijn jeugd wilde ik een plek in de Nederlandse letteren geven”, zegt hij. „Ik houd van Brabant. Brabanders zijn vrijgevochten, eigenzinnige types, die minstens zo direct zijn als de mensen boven de rivieren. De plattelandsarmoede, zo weet ik ook uit eigen ervaring, is er nog nabij. Het zit in hun botten. Ze hebben voor hun huidige rijkdom gezwoegd. En zijn zich daarom, misschien meer dan anderen, bewust van hun welvaart en de kwetsbaarheid van hun bezittingen. Ze zijn bereid om voor hun verworvenheden te vechten.”

In de dystopische toekomst die De Winter schetst, wordt het recht op privacy beschouwd als iets decadents. De overheid controleert bijna alles: suiker, vet en alcoholconsumptie zijn aan banden gelegd. De co2-belasting op vlees is zo hoog dat er hooguit een keer per week nog vlees op het menu staat. „Allemaal ingevoerd vanuit goede bedoelingen”, concludeert de schrijver. „Maar toch knaagt het aan mijn idee van persoonlijke vrijheid.”

Europa, de iconische Russische vrouw uit de titel van het boek, verwijst natuurlijk ook naar ons continent. „Zij noemt zich kortweg Ropa, omdat ze de rijke geschiedenis en het belang die aan haar naam kleven niet kan dragen. Wij Europeanen kunnen dat eigenlijk ook niet. De toenemende macht van Brussel en de EU is niet het antwoord op onze problemen en crises. Want daarmee dreigen we de unieke diversiteit van Europa te verliezen. Die moeten we juist koesteren.”

Onvrede

'Liever laat ik gebouwen afbranden, dan mijn vrijheid', blogt Levi. „Dat zijn Nico's woorden, niet de mijne. Ik wil geen geweld prediken, geen opstand uitlokken, ik wil slechts laten zien waartoe onvrede en woede die zo lang worden opgekropt kunnen leiden. Daarnaast wil ik dwarsliggen, andere stemmen laten klinken, die bijdragen aan bezinning en de vernieuwingskoorts, waarin we nu verkeren, afzwakken. Er is immers zoveel te verdedigen. We wonen in misschien wel het beste land ter wereld. Beter dan de Nederlandse verzorgingsstaat gaat het niet worden.”